UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Decretum Gratiani

Gratianus <de Clusio>

Parisijs, 1542

Prima, vtru[m] crimi[n]osi vel i[n]fames religiosum ep[iscopu]m possint accusare de simonia? non.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62466

Visual Library

Crimē falſi q̄ pena punit. dicitur ꝙ pro crimine falſi ſi eſt liber deportatur, ⁊ omnia eius bona publicantur: ſi eſt ſeruus, patiatur vltimū ſuppliciū. Uel intellige de penis canonicis, put dicitur diſti.l. ſi epiſcopus. Uel dic cū iudex ex offō ſuo punit teſtē: ſm ſuum arbitrium punit eū: vt. C. de teſti. nullum. ſecus ſi directe accuſat teſtis: vt. l. diſti. ſi eps. ⁊. ff. d fal. l. j. §. viti.

Et vi deas qđ not. ij. q. iij. in ſum. in fi. et qđ le. ⁊ not. xx. iij. q. v. ter dz. ⁊. xxiiij. qōe. v. hec imago. iſ. ar.

a ¶ Epiphaniuz. hec ē. iij. pars. q. i qua vult ꝓbare q̄liter ſunt puniendi qui non probāt qđ obijciūt et ad hoc ponit. ij. ca. Jo. de fan.

¶ Caſus Quidā abſentes libellum accuſatiōis vt epiphanium infamarent miſerunt epō ſuo/ſcȝ Januario: qui cum libello accuſationis predictū epiphaniū ad papā miſit. tūc papa examiata cauſa, ⁊ cognita innocentia epiphanij, eū abſoluit: ⁊ mandat epō vt illos accuſatores excōmunicaret niſi venirent ⁊ ꝓbarent crimen quod obiecerant, ita Hug.

mysteriū.

a ¶ Epiphaniū. de eo agitur extra de teſti. qm̄.

b ¶ Literis. Sed qualiter hoc fecerit, cum non ſit admittenda accuſatio per literas: vt ij. qō. viij. per ſcripta. ⁊. iij. q. ix. abſēte: ſed hic non plene examiauit cāȝ.

c ¶ Accuſatuz, i. infamatum.

d ¶ Diſcutiētes. de plano, nō in forma iudicij. ex̄ d ac cu. olim.

e ¶ Abſoluimus. ab obſeruatiōe iudicij. vnde poſtea admittitur accuſatio.

f ¶ Paratus. Nonne potuit accuſator penitere, ⁊ dicere ſe erraſſe: vt. ē. e. q. j. quidā. et ante lit. conteſt. pōt dſiſtere accuſator vt extra de accu. licet ⁊ in fi. ſȝ iſtud eſt ſpeciale i accuſatione epi: vel cū orta eſt ifamia: vt dixi. ē. iiij. queſt. v. quiſquis.

Accuſator an ⁊ qñ pōt deſiſtere.

subiſciantur. Ceteri vero clerici communi iure officio eccleſiaſtico pulſi, ſine delectu cauſe legitime coerceantur.

Idem Januario epō.

¶ Ut ad ſancte cōmunionis miniſteriū nō accedat qui crimē illatum non probat.

Epiphanium[a] preſbyterum quorundam ſacerdotū literis[b] criminaliter accuſatum[c], eius nos (vt voluimus) cauſas diſcutientes[d], nihilꝗ in eo obiectorū reperientes: vt ad locum ſuum reuerteretur abſoluim⁹[e]. criminis ergo authores volum⁹ te perſcrutari: et niſi is qui eandem tranſmiſit epiſtolā, paratus[f] fuerit hoc quod obiecit, canonicis atꝗ diſtrictiſſimis ꝓbationibus edocere: nullatenus ad ſancte ꝯmunionis miniſterium accedat.

Itē ex decreto Adriani pa.

¶ Qua pena delator ſit feriēdus.

Delatoris[g] autē lingua[h] capuletur: aut conuicto caput amputetur.

Delatores autez ſunt qui inuidia produnt alios.

Item ex conci. Elibertano.

¶ De eodem. ¶ Palea.

Delator ſi q̄s extiterit fidelis, et ꝑ delationez eius aliquis fideliū fuerit proſcriptus vel interfectus: placuit non niſi in fine accipere communionem. ſi leuior cauſa fuerit, infra quinquennium accipere poterit communionem. ſi catechuminus fuerit, poſt quinquēniū admittit̄ ad baptiſmum.

Item ex octaua ſynodo.

¶ Qui innocentē falſo crimine maculauerit, ſacerdotis arbitrio penitētia diuturna purgetur. ¶ Palea.

Si quis falſum dixerit: vel perſonam innocentis falſo crimine maculauerit: iuxta ſacerdotis arbitriū diuturna penitentia expurgetur.

Item ex conci. Agatheñ.

¶ Ut cōmunione coerceatur vel ſecularis vel laicus qui eccleſiam vel clericū per calumniam fatigauerit.

Si q̄s vero ſeculariū ꝑ calūniā eccleſiā aut clericū fatigare preſumpſerit, et ꝯuictus fuerit: ab eccleſie ſue liminibus, et a catholicorum communione (niſi digne penituerit) coerceatur.

¶ Cauſa. vj.

Uo fornicatores ⁊ infamia notati, quendam religioſum epiſcopum de ſimonia accuſare nituntur: reus alteri⁹ prouincie archiepiſcopi iudiciuz expetit: tandem in probatione deficit accuſator: ⁊ reus cogitur ad ſue innocentie aſſertionem.

Queritur primo an crimine irretiti, vel infamia notati ad huius accuſationem ſint admittendi?

Secūdo, ſi epiſcopus in eos accuſationē vertere voluerit: an ſimplici aſſertioni ſue ſit fides adhibenda?

Tertio, ſi liceat ſibi expetere iudiciuz archiepiſcopi alteri⁹ prouincie?

Quarto, cuius iudicium ſibi ſit expetendum: ſi circa ſuam ſententiam epiſcopos ſue prouincie diſcordare contigerit?

Quinto, ſi in probatiōe defecit accuſator: an reus ſit cogēdus ad probationem ſue innocentie?

¶ Queſtio. j.

g ¶ Delatori. Confeſſo.

h ¶ Lingua. Sȝ qualiter dat papa iura de pena ſanguinis, cōtra illđ. xxiij. q. viij. his a q̄bus. ſed hic docet q̄d facere debeat iudex ſecular̄. ſic. xxvij. qō. j. ſi quis rapuerit. Joānes de fan.

Qđ cōiter no. oēs doctores in iſta decre. lȝ. contra ſolutionē que ꝑmo ſequitur: vñ de ea non cures. Archi.

Uo fornicatores. ¶ Caſus Supra in. ij. ⁊ iiij. cauſis in multis capitulis docuit Gratian⁹ ꝙ criminoſi et infames repelluntur ab accuſatione ⁊ teſtimonio: ſed q2 quedaz ſūt crimia excepta in q̄bus criminoſi vel ifames admittunt̄, ideo ānectit hāc cauſā: vt oſtēdat ꝙ in crimine excepto criminoſi ⁊ infames admittunt̄. Oſtēdit etiā ꝙ ſimplici aſſertioni epi nō credit̄ cū vult aliū accuſare ⁊ ꝙ eps accuſatus ad aliū archiepm ire nō dȝ: et vt hec et alia faciat, proponit thema, de q̄ quinꝗ elicit queſtiones. Sūt autē crimia excepta (vt dicit H.) crimen leſe maieſtatis: crimē perduelliōis, qđ eſt ſpecies criminis leſe maieſtatis: crimen hereſeos: crimen ſimonie: crimen ſacrilegij: crimē fraudati cenſus vel annone. Inter hec eſt crimē ſimonie: qđ magis in eccleſia frequentatur.

Quod aūt. ¶ Hec queſtio diuidit in quatuor ptes. In prima probat per.xvj.authoritates ſanctoꝝ ꝙ infames,excommunicati,et inimici nō poſſunt alios accuſare. Secunda ibi, Cū itaqꝫ. Tertia ibi, Quieſiqꝫ. Quarta ibi, Uerum, Joan. de fan.

¶ Caſus. Hic intitulat prima q̄ſtio/ qua querit an criminoſi et infames repellant ab accuſatione? Et certū eſt ꝙ ſic: vt.ij.q.j. in p̄mis, niſi in crimine excepto: vt lxxxix.diſt. ſi quis papa,et.xv.qō.iij. ſane.⁊ ꝓcedit hoc ordine Gra. in hac queſtione. Primo probat ꝙ criminoſi et infames non debēt admitti ad accuſandum, vſqꝫ ad.§.ſꝫ licet. Poſtea dicit ꝙ in crimine excepto ⁊ in crimine ſimonie bene admittūtur teſtes iſti ⁊ ſimiles.

a ¶ Qđ autē. In ſimonia q̄libet auditur accuſans cōtra laicū: etiā meretrix: vt.lxxix.di. ſi quis papa.et ex̄ de ſimo.tanta. ⁊ hoc ideo qꝛ oīa crimina nulla reputantur reſpectu iſtius: vt.j.q.vlt.pater.ſecus ſi accuſatus ſit clericus ⁊ bone fame: vt.ij.q.j.in primis.in fi.immo eadem eſt diſtinctio in laico/an prius fuerit bone fame an non: vt.ff.ad legem iul.maieſta.famoſi. Licet autē in exceptis criminibus admittantur criminoſi,non tamen ſine tormento: vt.iiij.q.iij.ſi ea. Si ergo cleric⁹ eſt bone fame nullo crimine ſuſpectus/nō auditur contra ipſum: vt ex̄ de teſti.veniens. Si eſt male,quilibet admittitur ad accuſandū et teſtificandum: vt ex̄ de ſimo. per tuas. Quidam tamen dicunt ꝙ licet viles admittantur ad accuſationem,nō tamen ad teſtimonium: qꝛ tota vis negocij pendet ex teſtimonio,ſed nō ex accuſatione. Uel dic vt dixi.ij.q.j.in primis.in fi.

Crimi=noſi in except; crimini bus te=ſtificari poſſūt.

Si ſacerdos. ¶ Caſus. Queſitum eſt ab Anacleto an criminoſi poſſint accuſare ſacerdotes? Et reſpondet ꝙ nō: quia cum ab apoſtolo precipiatur ſacerdotem ſine crimine eligi/nunqꝫ debet a criminoſis accuſari,ſꝫ ab illis tm̄ q̄ poſſunt ad ſacerdotiū ꝓmoueri.

b ¶ Precipitur. Ab apoſtolo: vt.xxv.diſt.primum. ſi tale eſt crimen qđ eſt accuſatione et damnatione digniſſimum: vt.lxxxvj.diſt.apoſtolus.

Et ſic ptꝫ p̄cep tū eſſe ap̄ti or=dinādū eē ſine crimie. ſm̄ H. et L.

Omnes. ¶ Caſus. Dicit Adrianus papa ꝙ omnes dicuntur eſſe infames quos leges ſeculi infames appellant: et iſti tales ⁊ alij qui ſuis culpis non poſſunt ad ſacerdotium promoueri/repelluntur ab accuſatione: quia ſicut maior a minori iudicari nō poteſt/ita nec accuſari.

c ¶ Leges. Sꝫ ⁊ alios dicim⁹ infames ſm̄ canones q̄ non ſunt infames ſm̄ leges: vt bigamos, et corpore vitiatos: ſicut nec oēs dicimus infames ſm̄ canones qui ſm̄ leges ſunt infames: vt mulier que nubit intra tempus luctus. Joan. Sed certe bigami et corpore vitiati non ſunt infames/et ſi ſint irregulares, cum non deliquerint. B. Dicunt tamen ꝙ infamia que eſt irrogata per ſententiam/vel que contrahitur ipſo facto, vt cum aliqua deprehenditur in adulterio, vel cum aliqs contrahit binas nuptias: de qua agitur.ff.de his q̄ notantur infa. quid ergo. infamia hec non purgatur per quantācūqꝫ penitentiam: vt.ij.q.iij.§.hinc colligit. niſi reſtitutus ſit ab illo qui poteſt reſtituere: vt a pricipe, vel a ſenatu: vt.ij.q.iij.§.notādum.ij. in fine.ff. de poſtu.l.j.§.de qua. Alia eſt infamia facti, de qua agitur.j.e.ſūt plurimi.⁊ hec melius dicitur infamatio que inducit purgationē: ⁊ illa aboletur purgatiōe preſtita. vt.xv.q.v.de crimine. Eſt etiam quedā infamia canonica que irrogatur ex quolibet peccato mortali, vt hic: ⁊.xxxij.qōne.v.preceptum.in fine.et aboletur per penitentiam: vt.j.ea.illi qui. tamen (vt dicunt quidam) talis non admitteretur ad accuſationem vel promotionē: quia non ſufficit ꝙ modo non ſit infamis: ſed ꝙ nunqꝫ fuerit infamis.j.eadē.qui crimen. Item infamia contracta ex ſententia excommunicationis tollitur per abſolutionem: vt.iiij.qōne.j.capi.j.ſicut finito tempore relegationis tollitur infamia orta ex ſentētia. ff.ad muni.ordine.

Infamia an poſſit p pniam purgari.

Quia pnia cē vt not. xv.q.v. pbr̄.in glo.da penitētia cē.

Gala. v.D.

Hoc determinat ex̄ dicto cā. vlti.

Quod autᵃ criminee irretiti alios accuſare nō poſſint Anaclet⁹ papa teſtatur, dicens.

¶ A criminoſis ſacerdos accuſari non permittitur.

Si ſacerdos ſine crimine eligi precipitᵇ, nullatenus a criminoſis accuſari aut calumniari pmittit: nec ab aliſs qꝫ ab his qui ſine crimine ſunt, ⁊ iuxta electionem canonicam ſacerdotes ordinari poſſunt: et tales per omnia inueniuntur quales ſacerdotes eligi iubentur.

Item Adrianus papa.

¶ Infames, ⁊ qui culpis exigentibus ad ſacerdotiū prouehi non poſſunt, ſacerdotes non accuſent.

Omnes vo infames eſſe dicim⁹ quos legesᶜ ſeculi infames appellant: ⁊ oēs qui culpis exigētib⁹ ad ſacerdotiū nō poſſunt ꝓuehi. indignum eſt em̄ vt illi eos accuſent qui eſſe nō poſſunt quod ipſi ſunt: qm̄ ſicut maiores a minoribusᵈ non iudicant: ita nec criminari poſſunt.

Item Fabianus papa.

¶ Infames ſunt qui regnū dei conſequi non valent.

Illi quiᵉ illa pctā ppetrant de quibus apl's ait: Qm̄ qui talia agunt, regnum dei non conſequentur. valde cauendi ſunt: ⁊ ad emēdationem (ſi volūtarie venire noluerint) compellendiᶠ ſunt:

d ¶ Maiores a minoribus. Honeſtate morum: id eſt criminoſis: ne ſit contra.ij.queſtione.vij.preſumunt,et capitu.lator.

Illi qui. ¶ Caſus. Hoc capitulum diuiditur in duas partes. Prima loquitur de peccatoribus non excommunicatis. Secunda de anathematizatis. In prima ergo parte dicitur ꝙ illi qui mortalia peccata committunt, non debent recipi ad accuſandum: quia infames ſunt, et in barathrum delabuntur: niſi eis a ſacerdotibus ſit ſubuentum. vnde ſunt ad penitētiam compellendi. In ſecunda parte dicitur ꝙ anathematizati repellūtur ſimiliter ab accuſatione: quia infames ſunt; nec poſſunt cōmunicare nobiſcum, niſi abſoluantur. Secunda pars incipit ibi: Similiter. Sequens capitulum patet.

e ¶ Illi qui. Secundum quoſdam prima pars loquitur de criminoſis non excommunicatis: ſecunda de excōmunicatis. Scđm alios loquitur prima pars de occultis: ſecunda de manifeſtis criminoſis.

f ¶ Compellendi ſunt. Argumentum exiſtentem in mortali peccato cogendum eſſe ad penitentiam.xxij.q.j.predicandum.xxiiij.qōne.iij.tam ſacerdos. Argum. contra.ij.q.j.multi.

a ¶ Niſi eis. Arg. tolli infamiam per ſatiſfactionē eccleſie: vt. xxxij. q. v. preceptum. xxxv. q. vj. ſi duo. Arg. contra. iij. q. iiij. conſanguineorum. ⁊ ca. hi qui. j. ea. q̄cunq̄. ⁊. xxij. q. v. paruuli. Sz dic ꝙ canonica infamia per penitētiam tollitur: ſed non illa que irrogatur ipſo facto, vel per ſententiā. Jo. de ipſo occulto crimie tollitur per penitentiam, ſed non de manifeſto: vt ex̄ d̄ tempo. ordi. ca. vl. et penul.

b ¶ Huiuſmodi. Scz excōicatis.

c ¶ Ante ſatiſfactionē vel iuramentū. extra de ſenten. excōmuni. per tuas.

Infamia canonica tollitur pnia.

De hoc no. g. e. ca. ſi. ibi vidéas.

mittenda. Infames autē omnes a teſtimonio repellūtur: ⁊ qui non habent filios ⁊ vxorē fideles, habentes, id eſt ſi habuerint, habeant tales.

l ¶ Qui crimen. Si vis dicere ꝙ qui peccauit poſt baptiſma, poteſt promoueri ſi egerit penitentiā: tunc dicas illum hic appellari criminoſuz qui per ſentētiā conuictus eſt. Uel de enormibus criminib⁹ intelligas que irrogant infamiaz ipſo iure: vel de illo intellige q̄ pendente accuſatione q̄ et ipſe fuit accuſat⁹, voluit accuſare aliū: quod non licet. iij. q. vlt. neganda. Baz. ante facit vim in hoc verbo criminoſus ſcz plen⁹ vitijs: ſicut ille q̄ eſt periurus: vt. j. ea. quicunq̄. ⁊ licet quilibet criminoſ⁹ etiā non conuictus repellatur: vt extra de teſti. ſup eo. tamē ſi ꝓbat ſe egiſſe penitētiam, bene recipitur, maxime in ciuili: arg. l. diſti. ferrum. ⁊. ff. de edil. edic. quod ita. licet ſit arg. cōtra extra de ſimo. per tuas. vbi dicit ꝙ in exceptis criminibus licet ciuiliter agat, potius admittat de equitate q̄ᵐ de rigore. Jo. Tu dicas breuiter ꝙ ſi ꝓbatur crimē ꝯ aliquē: ſēper repellit in cauſa criminali: vt. s. ij. q. vij. querēdū. et ex̄ de teſti. teſtimoniū. niſi i exceptꝭ criminib⁹, ſm̄ diſtictionē pluries dictā ſuperi⁹. B.

Ad hoc facit qd̄ not. iij. q. ix. c. q̄ in glo. id eſt. in ſi.

Teſtis repellit ꝓbato crimine ꝯ ipſuz.

Beatus. ¶ Caſus. Jacob⁹ epiſcop⁹ Hieroſolymitanus queſiuit a Clemēte qui ſint repellendi ab accuſatiōe epiſcoporum. Et reſpondet ꝙ quatuor genera hominuz ab eorum accuſatiōe debent repelli, ſicut docuit beatus Petrus: ſcz criminoſi ⁊ irregulares ſcz qui ad eūdem ordinem non poſſunt promoueri, ⁊ infames, et laici omnes q̄ debēt ſacerdotibus ſubeſſe: quia non debēt maiores a minoribus iudicari vl' accuſari. Ab humano die, id eſt carnali ſenſu.

d ¶ Dicente. Cū dixit: Qui ſine peccato ⁊c̄. iij. q. vij. qui ſine.

e ¶ Rogabat. i. precipiebat. ſic. xj. q. iij. rogo.

ſ. co. ꝑ. v. d.

ſ. pe. ſ. ca. ij.

quia infamie macula ſunt aſperſi, ⁊ in barathrū dilabunt, niſi eis ᵃ ſacerdotali authoritate ſubuentū fuerit. ¶ Similiter et illi de qb⁹ ipſe ait, cū huiuſmodiᵇ nec cibū ſumere: quia infamia ſunt notati anteq̄ᵐ ſacerdotali authoritate curētur, et gremio ſancte matris eccleſie redintegrent: quia q̄ extra nos ſunt, nobiſcū cōmunicare non poſſunt. Idem.

¶ Ante ſatiſfactionē excommunicati ad accuſationē non admittantur.

Omnes illi ſunt ab accuſatione repellēdi, quos apoſtol⁹ cōmemorat dicens: Cum his nec cibum ſumere, et ante ſatiſfactionē ᶜ eccleſie non ſunt recipiendi.

Itē Clemens papa Jacobo metropolitano epo.

¶ Sacerdotes nō niſi a coeq̄libus accuſari debent.

Beatus Petrus homicidas ⁊ adulteros, ac cūctos criminalib⁹ nexibus alligatos, ⁊ qui eis coequales nō erant, ab epiſcoporū vexatione ⁊ accuſatione dicenteᵈ dn̄o ꝓhibebat, ⁊ non niſi a coequalibus aliquid ſibi inferri debere docebat. Infames etiā omnes quos primates ⁊ leges ſeculi non recipiunt, ſed et laicos ab eorum accuſatione et vexatione ſemꝑ repellere debere rogabatᵉ: ⁊ cunctos ſubditos eſſe precipiebat: cūctorum ſacerdotū vitā ſuperiorē ſanctioremq̄ ac diſcretā a ſecularibus ⁊ laicis hominib⁹ eſſe, et ſpirituales atq̄ ſacerdotes ſuper carnales ac laicos ſemper conſtituere, ⁊ fore dicebat debere: qm̄ pro minimo ᶠ eſſe nobis debet vt a talibus ᵍ arguamur et iudicemur, vel ab humano ʰ die. Maiores vero a minoribus vel accuſari vel iudicari nullatenus poſſe dicebat: quoniam hoc nō ſolum diuinas, ſed etiam leges ſeculi inhibere docebat.

Item Adrianus papa.

¶ Qui criminoſus fuerit, ſacerdotes accuſare nō poteſt.

Qui crimen ⁱ intendit, agnoſcēdum eſt ſi ipſe ante ᵏ nō fuerit criminoſus: quia periculoſum eſt, ⁊ admitti nō debet reiˡ aduerſus quēcunq̄ ꝓfeſſio: teſtes autem ſine aliq̄ ſint infamia vxores ⁊ filios habētes: Chriſtūᵐ omnino predicātes. Non ſolum autē criminoſi, ſed etiam quilibet alij ab accuſatione epiſcoporum repelluntur.

Unde Anacletus papa ait.

¶ Deo non placet qui ſeruos ſuos accuſat.

Si oīa in hoc ſeculo vindicata eſſent, locū diuina iudicia non haberent. Su-

f ¶ Qm̄ ꝓ minimo. Sic ꝯtinua: qm̄ ⁊ ſi boni ſum⁹.

g ¶ Ut a talib⁹. ſcz illis qui ſemper parati ſunt reprehendere: de quibus ait. xj. q. iij. ſenti. ſed alioꝝ reprehenſiones attendende ſunt, qui licet mali non ſint, tamen ideo reprehendunt, quia eos malos eſſe credunt. xj. q. iij. non ſunt. xij. q. j. nolo.

h ¶ Ab humano die. i. qui tantum humana non diuina querunt. viij. q. j. ſunt in eccleſia.

Qui crimen. ¶ Caſus. Queſitum fuit ab Adriano qui repellantur ab accuſatione ⁊ teſtimonio? Et reſpondet ꝙ q̄ a tempore baptiſmi fuit criminoſus, repellitur ab accuſatione: quia vox malorum non eſt ad-

k ¶ Si ipſe ante. Licet de illo nō ſit condēnat⁹: ar. ex̄ de teſti. ſuper eo. Et eſt hic arg. ꝙ poſt penitētiā accuſat q̄s de crimine. xxxiij. q. ij. admonere. j. q. vij. ſi quis omnē. l. diſt. peruenit. xlviij. diſt. qm̄ multa.

l ¶ Rei. i. accuſati.

m ¶ Chriſtū. Nō tamē obeſt eis ſi eos inſtruxerint. xlvij. diſt. quātūlibet. ⁊. xliij. diſt. epheſijs. Aliud ſi neglexerint eos corrigere: vt. xxxvij. diſt. legant.

Si omnia. ¶ Caſus. Hoc. c. loquit de occultis peccatis, que ſoli deo punienda relinquūtur. Quidā emuli accuſabāt prelatos ſuos de occultis criminibus, que nullo modo probare poterant: ⁊ dicebāt ſe pro bo-

Pnia nō ipedit accuſationem.

Cōc. tex. in. l. qui ea mente. cum ibi not. ff. de fur.

no hoc facere: ſcȝ vt prelati ſui fierent meliores: queſitum fuit ab Anacleto an bene facerent? Et reſpondet q non, quia ſi omnia delicta occulta ⁊ manifeſta accuſarētur ⁊ vindicarentur in hoc ſeculo, in futuro nil deo reſeruaretur: cui ſoli occulta relinquuntur: ⁊ illi qui talia dicunt, inuanū laborant, qui deū volunt adiuuare: ⁊ pl[9] ſtimulis inuidie, q̃ amore charitatis agitantur.

a ¶ Si omnia. De occultis loquit, que ſoli deo reſeruātur. xxxij. diſti. erubeſcant.

a ¶ Inuidie. Hic canon pſumit potius accuſationeȝ fieri cauſa inuidie q̃ charitatȝ: vt dixi. ij. q̃. vij. ſi quis epiſcopus.

Aliȷ dicūt q intelligit de eo q̃ malo ȝelo accuſat ⁊ lr̄a capituli ad vtrū q̃ intellectū ſa tis adaptatur. Archi.

S Acerdotes. ¶ Caſ[9]. Hoc ca. diuidit in duas partes. In prima parte dicit q populus id eſt laici nō ſunt admittēdi ad accuſationē ſacerdotū: quia ſubeſſe debent eis, et non preeſſe. In ſecunda parte dicitur q accuſatores nō ſūt recipiendi niſi ſint idonei: ⁊ omnes illi qui armātur cōtra patres ſpirituales accuſando eos calūnioſe, ſunt infames. Secūda pars incipit ibi: Hi qui non ſunt.

Luce vj. f.

O Ues. ¶ Caſ[9]. Quidam laici vel clerici criminoſi accuſabant ⁊ reprehēdebāt epiſcopos ex ſuſpitione: qd dicit Pi[9] papa non eſſe faciendum. Et hoc probat tribus rationibus. Prima eſt q2 non debet eſſe diſcipul[9] ſupra magiſtrū. Scd̄a, q2 epi a deo ſunt iudicādi. Tertia, q2 laici vel ſubditi a prelatis talia pati nolunt.

Dic q hec pſū ptio eſt inualida ⁊ repellit i iure: in nullo em̄ oȝ mouere aīm iudicātȝ. ij. q. j. ꝓ mo. ⁊ in hoc ca. oues. Archi.

peruacuis laborat impendiȷs qui ſolē certat facib[9] adiuuare. Ideoq̃ ſi aliquis putat ſe in hoc deo placere, q ſeruos ſuos accuſat: et vt meliores fiant, dicit ſe hoc agere: inuanum laborat: ⁊ pl[9] inuidie [a] ſtimulis agitatur q̃ charitatis: quoniā diuine gr̄e plenitudo adiectione humana non indiget, nec vlla requirit commendationis augmenta.

Item Teleſphorus papa.

¶ Popul[9] ſacerdotes arguere vel increpare non valet.

S Acerdotes q̃ ꝓprio ore corpus domini cōficiūt ab omnibus ſunt obediendi ⁊ timendi: non dilacerandi aut detrahēdi: quia a quib[9] ſe domini populus benedici ſaluari et inſtrui cupit, nullatenus eos debet arguere, nec vulg[9] in eoꝶ accuſatione ſuſcipi debet: populus em̄ ab eis docendus eſt ⁊ corripiend[9], non ipſi ab eo, quia non eſt diſcipulus ſuper magiſtrū: dei ergo ordinationem accuſat qui eos qui ab eo conſtituuntur ſacerdotes accuſat, vel dānare cupit.

Item. Hi qui non ſunt idonei, non ſuſcipiantur ad accuſationē: ſed oēs qui aduerſus patres. i. ſacerdotes armātur infames eſſe cenſemus. Patres enim om̄es. i. ſacerdotes venerādi ſunt: non reſpuendi aut accuſandi, vel inſidiandi aut infamandi.

Itē Pius papa. ¶ De eodē.

O Ues [b] paſtorē ſuum non reprehēdant: plebs epiſcopū nō accuſet: nec vulgus eum arguat: quia nō eſt diſcipulus ſuper magiſtrum. Epi enim a deo ſunt iudicādi, qui eos ſibi oculos elegit. Nam a ſubditis aut praue vite hoib[9] nō ſunt accuſandi aut arguēdi, aut lacerādi. ⁊. ī. Nemo bonum faciēs, alteri ꝟbo aut facto nocere vult: quāto minus in ſuſpitione debet venire fidelis homo vt dicat aut faciat ea que pati non vult: q2 om̄is ſuſpitio [c] potius eſt repellenda q̃ approbanda vel recipiēda. Ipſa autē detractio licet ex vitio detrahentiū ſit: tamē iuſto dei iudicio nonnunq̃ aduerſus bonos excitat: vt quos vel domeſtica [d] pſumptio, vel alioꝶ fauor in altū extulerat, detractio humiliet.

Unde Ambroſius.

¶ Ne quis de ſe preſumat, lingue malorum ex dei precepto contra eum excitantur.

I Mitare petrū tertio dicentē. Dn̄e tu ſcis quia amo te. Etem̄ quia tertio [e] negauerat, tertio confitetur: ſed negauit in nocte, cōfitetur in die. Hec autē ideo dicta ſunt vt ſciam[9] neminem iactare ſe debere: nam ſi Petr[9] [f] lapſus eſt, quia dixit: Et ſi aliȷ ſcādalizati fuerint in te, ſed ego nō: quis ali[9] iure de ſe preſumat?

¶ Ipſa autem. ¶ Caſus. Quia ſupra ca. oues. ⁊ ca. ſacerdotes. ⁊ ca. ſi omnia. facta eſt mētio de detractione: ideo ſubiungit. §. iſtum, vt oſtendat q q̃uis detractio in ſe mala ſit: tamen iuſto dei iudicio permittitur: vt q̃ nimis de ſe preſumūt propter bonum quod habent, et aliorum laudibus extolluntur in altuȝ, per detractionem inuidorū humilient. Qd ꝓbat per duo capitula ſequentia.

d ¶ Domeſtica. id eſt propria vel domeſticorū perſona.

I Mitare. ¶ Caſus. Quidaȝ iactabant ſe de bonis que faciebant et putabant ſe cadere nō poſſe. Sȝ Ambroſius oſtendit q nemo de ſe preſumere debet, nec multū per iactantiam eleuari. Et hoc ꝓbat duobus exemplis, ſcilicet petri ⁊ Dauid, qui nimis de ſe preſumentes ceciderunt. Uel ſic: Nemo debet ſe iactare de bonis, ne cadat: vt Petrus et Dauid.

e ¶ Tertio. Hic videtur q totiens penitētiam faciā, quotiens cōmitto fornicationeȝ etiā cum eadem muliere: et q quaſi pro diuerſis delictȝ ſit mihi penitētia iniūgenda: vt de pe. diſt. v. conſideret. et de pe. diſtinc. j. menſurā. Item ſi poſt primam fornicationem q̃s peniteret iniungitur ei penitentia. ſi ſcd̄o accedit ad eandē, ſcd̄o iniungit ei penitētia. talis ergo erit melioris conditionis ſi nō peniteat a ꝑncipio, q̃ ſi peniteat poſtea. Itē ſi ſcd̄o accedit ad aliā mulierē, equale peccatū cōmittit ſicut ſi ſcd̄o accederet ad priorē: ſed pro illo ſecūdo peccato qd facit cū altera, noua penitētia ſibi indicitur: ergo ⁊ noua penitētia eſt indicenda ſibi ſi ad eandem denuo accedat, cū par ſit peccatū, ⁊ hoc cōcedi poteſt: licet ſm leges qui ſepius rem contrectat, nō committit diuerſa furta. ff. de fur. ei qui.

Delinquens p̄ties, p̄tiespe niteat. Joā. xxj. d. Cōc. text. i. l. ſeruos. C. ad. l. iu. de vi pub. et l. iij. C. de epiſ. audi. Arg. ad hoc ex. de re iudic. lib. vj. ad apli cc. ꝓ. cō ſeruauit ⁊c. Ar.

b ¶ Oues. Sic. ij. q. vij. oues.

c ¶ Suſpitio. Sic. ij. queſt. j. ca. j. Suſpitioni temerarie non creditur. xj. queſtio. iij. in cunctis. probabilis inducit preſumptionem. ff. quod me. cau. l. vlt. vij. queſtio. v. preſbyter. violenta condemnationem. xxxij. q. j. dixit. et. C. de adul. q̃uis, licet ſit argu. contra extra de preſump. literas.

f ¶ Petrus. Ar. a maiori. ſi. xxxij. q. v. ſi paulus.

Deniqꝫ ⁊ dauid quia dixerat, Ego dixi in abũdantia[a] mea, nõ mouebor in eternũ. eã ſibi iactantiã obfuiſſe confitet̃ di cẽs. Auertiſti faciẽ tuã a me: et factus ſum conturbatus.

Item Grego.

¶ Ut boni ſalubꝛiter humiliẽtur, lingue maloꝝ cõtra eos inſurgunt.

SUnt plurimi q̃ vitã bonoꝝ fortaſſe amplꝰ q̃ꝫ debẽt laudãt[b]: ⁊ nequa elatio de laude ſurrepat, ꝓmittit oĩpotẽs deꝰ malos in obtrectatiõnẽ et obiurgationẽ prorũpere: vt ſi q̃ culpa ab ore laudantium in corde naſcitur, ab ore vituperãtium ſuffocetur. Hinc eſt q̃ doctor gentiũ ſe in predicatione currere teſtatur inter infamiã[c] et bonã famã: qui etiã dicit. Ut ſeductores ⁊ veraces. Uerum hac authoritate[d] ꝓhibentur ſpirituales a carnalibus accuſari, nõ carnales a ſpũalibꝰ. quod ex verbis eiuſdẽ datur intelligi, quibus in eodem capitulo ſubiũxit dicens. Capite lãgueſcente facilꝰ reliqua corporis mẽbra inficiunt̃: ſicut ſcriptum[e] eſt. Omne caput languidũ: ⁊ omne cor merens: a plãta pedis vſqꝫ ad verticem nõ eſt in eo ſanitas. Quapropter maniſeſtum eſt diabolum (qui ſicut leo rugiẽs circuit querẽs quẽ deuoret) cordibus plebiũ ſuadere vt doctoribꝰ atqꝫ paſtoribus ſuis detractiones irrogẽt, vel eos accuſẽt, vt plebes langueſcẽtes nõ tenẽtibꝰ paſtoribus frena eorum laſciuiant, atqꝫ in ima ruãt: vt ſaltẽ ſic periclitari poſſint. Multũ vero diſtãt damna morũ a dãnis rerũ tẽporaliũ: cuꝫ iſta extra nos ſint: illa vero in nobis. ⁊ .j̃. Peius malũ fore non exiſtimo, q̃ꝫ chriſtianos ſuis inuidere ſacerdotibus.

Hinc etiam Felix ſecundus ait.

¶ Deo recte famulãtes perſequi non licet.

QUieſcite (inq̃t ſãcta ſynodus nicena) ⁊ nolite perſeq̃ eos q̃ recte deo famulantur, ⁊ ſyncera volũtate ſuperna dei mãdata cuſtodiũt, et noſtris legibꝰ ſubiugãtur: quia nõ decet vt carnales ſpirituales perſequantur.

Item Gregorius.

¶ Subditi prelatos ſuos accuſare non debent.

EX merito plebis nõnũq̃ꝫ epi deprauãt̃[f], quatenus ꝓcliuius cadãt[g] qui ſequuntur. Capite langueſcente cetera corporis membra inficiũtur. Deteriores ſunt qui vitã moreſqꝫ bonorũ corrumpunt, his qui ſubſtãtias aliorũ prediaqꝫ diripiũt. Caueat itaqꝫ vnuſquiſqꝫ ne aut aures habeat pruriẽtes: ideſt ne aut ipſe aliis detrahat, aut alios detrahentes audiat[h]. Sedẽs (inquit ꝓpheta) aduerſus fratrẽ tuũ loquebaris detrahendo: et aduerſus filium matris tue ponebas ſcãdalũ ⁊c̃. Parcãt ſinguli detractioni lingue cuſtodiantqꝫ ſermones ſuos: et ſciant q2 cuncti qui de aliis loquũtur, ſua ſentẽtia iudicabũtur. Nemo inuito auditori libent̃ refert. Officiũ ſingulorũ ſit, dilectiſſimi, nõ ſolũ oculos caſtos ſeruare, ſed et linguã: nec quid ĩ cuiuſqꝫ domo agat̃, alia domus vnq̃ꝫ[i] ꝑ eos nouerit. Habeant oẽs ſimplicitatẽ columbe: nec cuiq̃ꝫ machinẽtur dolos ⁊ ſerpentis aſtutiam: ne aliorum ſupplantentur inſidiis.

Item Lucius papa.

¶ Bonus nocere non capit.

SApiens non eſt omnis qui nocet.

Item Anacletus papa.

¶ Raptoribꝰ deteriores ſunt epiſcoporum detractores.

a ¶ In abundantia .i. cõfidẽtia bonitatis mee. j.xxix

SUnt. ¶ Caſꝰ. Dicit Greg. q̃ deus permittit bonos a malis infamari ⁊ reprehẽdi: vt ſi qua naſcit̃ elatio in corde bonorum ab ore laudantiũ, per os vituperantiũ ſuffocetur. Et hoc probat exẽplo pauli, qui dicit: Apud q̃ſdã habiti ſumꝰ vt ſeductores: apud quoſdã habiti ſumus veraces.

b ¶ Laudãt, hoc eſt veniale peccatũ. xxv. diſ. crimis. ſꝫ q̃ ꝯmendãt mortalia vitia mortaliter peccant. xlvj. diſt. ſunt nõnulli. ij.Co. vi.b.

c ¶ Inter ifamiã .i. quidã deſipientes dicebãt eos veraces: quidã non. xlj. d. qḋ dicit dñs.

¶ Uerũ ¶ Caſus. Hic oſtendit Gra. q̃ illud ca. ſ. oues. loquitur de malis ⁊ criminoſis q̃ bonos prelatos accuſare non debẽt vel rep̃hendere: quia hoc fit diabolo inſtigante: vt per tales reprehẽſiones prelatis lãgueſcẽtibus corruant ipſe plebes in ima: ⁊ ſic periclitentur: ⁊ oſtẽditur q̃ detractores deteriꝰ deliquũt, q̃ꝫ illi qui bona rapiunt tẽporalia: q2 detractores rapiũt bonos mores et ꝟtutes, que ſũt itriſeca. illi aũt rapiũt extrinſeca. In eo. c. j. inferiori parte eiuſdem ca. Scriptũ ẽ .i. eſaia. Eſaie i.b. / i.Pet. v.b.

d ¶ Uerũ hac authoritate. ſcꝫ. ſ. e. oues. hec ſunt verba eiuſdẽ Pũ: ⁊ cõtinnãt̃ illi. c. oues.

e ¶ Sicut ſcriptũ eſt. in eſaia.

QUieſcite.

¶ Caſus. Docet Felix papa in hoc capitu. q̃ boni prelati nõ ſunt arguẽdi: ⁊ hoc ꝓbat authoritate Nicene ſynodi. Quieſcite a vexatione ⁊ perſecutione bonoꝝ prelatorum.

EX merito. ¶ Caſꝰ. Omnes hoĩes debent ſeruare aures ⁊ oculos et linguã ſine macula ⁊ vitio: ⁊ ſimplicitatẽ colũbe hr̃e: nec debent alios ⁊ maxie p̃latos ifamare. ⁊ hoc ꝓbat aucte dauid ꝓphete dicẽtꝫ. Sedẽs inq̃t ⁊c̃. qm̃ ꝓpter mala merita plebis ꝓmittit deꝰ p̃latos dãnari ⁊ deprauari: vt qui ſequũtur, ꝓcliuius corruãt: ⁊ vt capite lãgueſcẽte cetera mẽbra langueſcãt. Seq. ca. prꝫ.

f ¶ Deprauãt̃ .i. praui epi ꝯſtituũtur. non em̃ ꝓpter aliorũ merita effiiciunt̃ mali, ſꝫ mali ꝓpt̃ maloꝝ merita prelati fiunt: vt viij. q. j. audacter. p̃.xlix.

g ¶ Cadãt. q2 cõponit̃ orbis regis ad exẽplũ. Ar. xj. q. iij. precipue. Regeꝫ imitantur ſubditi.

h ¶ Audiat. ſic. j. xj. q. iij. nõ ſolum.

i ¶ Unq̃ꝫ. ſ. ꝑ detractores: ne ſit ꝯ. ſ. v. q. v. non vos. Uel dic ꝑ eos. i. ꝑ curioſos: vñ Iuuenalis. Scire volũt ſecreta domꝰ, atqꝫ inde timeri. verſus

SApiens. Ita ordia literã. Oĩs q̃ nocet nõ eſt ſapiẽs. i. nullꝰ q̃ nocet ẽ ſapiẽs: ſapiẽtia ꝟtutꝫ. i. ſapore ꝟtutis. Sꝫ forte ẽ ſapiẽs ſapiẽtia ſcientie. id eſt ſciẽs. ſic ei ⁊ mali ſũt ſapiẽtes: ſꝫ ſoli boni ſũt ſapiẽtes ſapore ꝟtutꝫ q̃ ſapiẽtia dr̃:

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN

Et taliter ille q̄ nocet nō eſt ſapiēs. Nec innocens dicit qui ignorat quid noceat.xxij.q.iiij.innocens.h.

f ¶ De bellis publicis. Tales ſunt rei leſe maieſtatis: vt.ff.ad.l.iul.ma.l.iij. et capite puniūt: niſi qn̄ dn̄m defendere nō potuerint.ff.de re mili.oē.§.q̄ in acie.
g ¶ Petunt. Ambitioſe: vt.ſ.j.q.vj.ſicut.
h ¶ Ad iracūdiā.ex de ho.ſicut dignū.§.illi vero.

Deteriores.¶ Caſus. Hic detractores reprehēdūtur q̄ ſuos doctores ⁊ prelatos infamant.et dr̄ q̄ ſunt deteriores q̄ illi q̄ bona rapiunt tp̄alia.q2 raptores auferunt ea q̄ extra nos ſunt: detractores ſo corrū pūt bonos mores nr̄os: ⁊ ideo merito ſunt infames.

a ¶ Deteriores. peius eſt pſuadere q̄ facere: vt.ff. de ſer.cor.l.j.§.pſuadere.⁊.l.vt tā tum.et.lxxxvj. diſtin.tanta.

Summa ⁊c̄.
b ¶ Detrahere.ſ.diſtinct.xlvj. accuſatores.
c ¶ Et accuſare. ſ.ij.qō.vij. ſi quis eps.de peni.diſ.j. homicidiorum.

¶ Patet. ¶ Caſ⁹. Cōcludit Gra. ex ſupradictis dicēs q̄ carnales ⁊ pctō res nō poſſunt accuſare ſpūales Et q2 facta eſt mētio de ifamibus q̄ ab accuſatione repellūt: ideo oſtēdit q̄ ſm canones infames appellentur.

ſ.Jo. iij.

¶ Cum itaq3 ¶ Hec eſt ſcda ps hui⁹ q. in qua enumerat oēs infames q̄ accuſare nō poſſunt. ⁊ hoc pbat p ca.ſequēs. Jo.de fan.

ij.ps.

Infames. ⁊c̄. ¶ Caſ⁹. Que ſiuit hilari⁹ eps a Stepha.pa.q̄ pſone ſint ifames ſm canōes. Papa ſo Stepha. reſcribit aſſignans.xx.ſpēs infamiū pſonarū: ⁊ quaſdā alias pſonas q̄.ppter irregularitatē vel alias cauſas nec ad ſacros ordies aſcēdere, nec ſummos ſacerdotes accuſare poſſunt.

d ¶ Cōtēnūt.ſic̄e xix.diſt.nulli.

Deteriores[a] ſunt q̄ doctoꝝ vitā moreſq3 corrūpunt, his qui ſubſtātias aliorꝝ p̄diaq3 diripiunt. ipſi em̄ ea q̄ extra nos ſunt, l3 noſtra ſint, auferūt: noſtri quoq3 detractores ⁊ moꝝ corruptores noſtroꝝ: ſiue q̄ aduerſus nos armant, ppꝛie noſipſos decipiūt: ⁊ ideo iuſte ifames ſunt: ⁊ merito ab eccl̄ia extorres fiunt. pro meritis ergo plebis ſepe paſtores depꝛauātur eccleſie: vt pcliui⁹ corruāt q̄ ſequuntur. Item Alexander papa. ¶ De eodem.

Summa iniq̄tas eſt fratres detrahere[b] ⁊ accuſare[c]. vnde ſcriptū eſt. Ois q̄ detrahit fratri ſuo, homicida eſt: ⁊ omnis homicida nō habet partem in regno dei.

Patet ergo (vt p̄miſſum eſt) q̄ carnales phibenẽ ab accuſatione ſpūaliū, non ſpirituales ab accuſatione carnaliū.

Cum itaq3 criminoſi et infames ab accuſatiōib⁹ phibenẽ vidēdum eſt q̄s canonū ſacra authoꝛitas ifames appellet.

De his Stephanus romane eccleſie epiſcop⁹ ſcribit Hilario dicens.

¶ Que perſone infames habeantur.

Infames eſſe eas pſonas dicim⁹, q̄ p aliqua culpa notanẽ infamia.i.oēs q̄ xp̄iane legis normā abijciūt, et ſtatuta eccl̄iaſtica ꝯtēnūt[d]: ſiliter fures[e] et ſacrilegos, et oēs capitalib⁹ criminib⁹ irretitos: ſepulchroꝝ quoq3 violatores: ⁊ oēs q̄ aduerſus patres armātur, qui in oī mūdo infamia notanẽ: ſiliter ⁊ inceſtuoſos, homicidas, piuros, raptores, maleficos, veneficos, adulteros, de bellis publicis[f] fugientes, et qui indigna ſibi petunt[g] loca tenere, aut facultates eccl̄ie auferūt iniuſte: ⁊ q̄ fratres calūnianẽ aut accuſant, ⁊ nō pbant: et q̄ cōtra innocentes pꝛincipum animū ad iracundiā[h] prouocāt[i]: ⁊ oēs anathematizatos[k] vel pro ſuis ſcelerib⁹ ab eccleſia repulſos: ⁊ oēs quos eccleſiaſtice leges vel ſeculi infames pnūciāt. Hi nimirū oēs nec ſerui ante legitimā[l] libertatē: nec penitētes, nec bigami, nec illi q̄ curie[m] deſeruiūt vel non ſunt integri corpoꝛe, aut ſanā nō habēt mentē[n] vel intellectū, aut q̄ inobediētes ſanctoꝝ patrum decretis extiſtūt: aut q̄ furioſi manifeſtantur[o]: hi oēs inquam nec ad ſacros gradus debēt prouehi: nec iſti: nec ſuſpecti: nec liberti: nec rectā fidē vel dignā cōuerſationē non habētes ſummos ſacerdotes poſſunt accuſare: nec ad accuſationem ſeu ad teſtimoniu3 vllatenus iuſte poſſunt recipi.

Item Fabianus papa.

¶ Infamis efficiẽ qui ſciens peierare preſumit.

Quicūq3 ſciens ſe periurauerit[p].xl.dies in pane et aqua, ⁊ ſeptem[q] ſequentes annos peniteat: et nunq̄ ſit ſine penitentia[r]: ⁊ nunq̄ in teſtimoniū[s] recipiatur[t]. communionē tamen poſt hoc percipiat.

Item Euſebius papa.

i ¶ Prouocāt.i. delatores: vt.v.q. vlti.delatori.
k ¶ Anathematizatos.ſ.iij.qōe.v. conſtituimus.
l ¶ Legitimā.i. plenā.aliter enim non promouētur, nec aliquē poſſūt accuſare: vt.j.ſeqtur.
m ¶ Curie.liij. diſt.ca.j.⁊.ij.
n ¶ Mentem.vt furioſi.
o ¶ Manifeſtantur.ſ.xxxiij.diſti. maritum.

Quicūq3.⁊c̄. ¶ Hec ē tertia pars, i qua ponit penā periuro: et ſpecificat de infamib⁹. Jo.d fan. ¶ Caſus. Queſitum fuit quam penaz debeat pati q̄ ſciens ꝯmittit periurium. Et reſpondetur q̄ debet penitere per.xl.dies in pane et aqua et ſeptem ſequentes annos: et in teſtimonium nunq̄ recipiatur: ꝯmunionem tn̄ poſt penitentiā recipiat.

p ¶ Periurauerit.ſ.iij.q.v.cōſtituimus.
q ¶ Septem.xxij.qōne.iiij.qui ſacramento, contra. Solu.ibi.
r ¶ Sine penitētia. Interiori.ſic̄e l.diſt.clerico. iij.ps.
s ¶ Teſtimoniū. Etiā poſt penitentiam peractā: vt.j.xxij.q.v.paruuli. Et hoc eſt verū in teſtib⁹. ſecus videtur in accuſatore: vt.xxij.qō.v.ſi quis conuictus. ex de ep.qōni ibi videas.d pſum. ſras.et depur. c.j.⁊ d teſti.teſtionū. Archi.
t ¶ Recipiatur.

Crimē q̄ſlibet ifamat e ¶ Fures. Ex hoc ca.ptz q̄ oē crimen infamat ſm canones. ⁊ ca.oēs.et ca.ſeq. Item ex hoc ca, videẽ q̄ oīe crimen ſit publicum ſm canones.

Alibi dicitur q̄ iuramētum ſolū deum habet vltorem: vt.C.de re.credi.l.ij.nō ergo incurrit infamiam. Item alibi legitur q̄ periuriū continetur ſub crimine ſtellio-

natus: vt.ff.de crimine ſtel.l.ij.ſed crimen ſtellionatus non infamat: vt.ff.de crimi.ſtellio.l.ij.ergo nec periurium. Solu. vbi iuramentum non cedit in preiudicium alicuius/ſolum deum habet vltorem. Dicunt autem quidam ꝙ ſi iuramẽtum eſt de futuro ſemper infamat quia ibi frangitur fides deo ⁊ homini: ſecus ſi eſt de pſenti vel de preterito: vt.C.de tranſactio. ſi quis maior. Alij dicunt ꝙ iuramẽtum quod interuenit in contractibus nõ infamat: ſecus in iuramento quod fit in iudicijs: hoc ẽ certum ꝙ omne iuramentum infamat canonica infamia. Utrũ autem temerarium iuramẽtum repellit a legitimis actibus dixi.lxxxv. diſtin. florentinum. ⁊ extra de teſta. cauſam que.

Iuramentũ vtrũ infamet.

Alſ accuſationes.

Cum iſta gl. concor. bar. pᵒ glo. i.l. lucius. ff.de in fam. et Alex. ð ymo. in l.ſi er falſis. C.de trãſac.

Nos ſequentes. ¶ Caſus. In hᵒ capitulo dicitur ꝙ quecunqꝫ pſone repellũtur ab accuſatiõe ſm leges: eedẽ repelluntur ſecundum canones.

¶ Sed licet. ¶ Caſus. Dictum eſt a principio cauſe ꝙ infames ab accuſatione prohibentur. Nunc vero dicit Gratianus ꝙ licet generaliter ꝓhibeantur/non tamen prohibentur ab accuſatione huius epiſcopi qui ſimoniacus eſt. ⁊ hoc probat tali ratione: quia hereticus vel ſimoniacus minor eſt catholico. ſed hoc an generaliter intelligatur, ſcꝫ vt hereticus ſit minor quolibet catholico, Augu. noluit definire.

a ¶ Sed licet. Infert ex predictis.
b ¶ Ab huiuſmodi. Id eſt ſimonie.
c ¶ Maiores. vt.ij.q.vij.per totum.

Q Uero. ¶ Caſus. Due ſũt in hoc capitulo queſtiones. Prima eſt, vtrum ille qui ignoranter incidit in hereſim/grauius peccet ꝙ̃ ille qui ſcienter eſt auarus? Et reſpõdet Auguſtinus ſm illam regulam qua peccata ſcienter facta preponuntur peccatis ignoranter perpetratis. auarus ergo videtur grauius peccare. Sed ſi forte tantũ facit hereſis magnitudo quantum auaritia ſcienter admiſſa: equaliter peccant. Secunda queſtio eſt, an peſſimus catholicus illi heretico preponatur qui nullum habet peccatum preter hereſim? Reſpondet Auguſtinus dicens ſe nolle hanc queſtionem precipitare. Gratianus tamen hanc vltimam queſtionẽ determinat ſupra.ij.queſtione.vij.§. ſed queritur.

d ¶ Qui neſciens. Ille eſt ignoranter hereticus/qui ſequitur opinionem quam putat veriorem: †vt.xxiiij. queſtione.iij.hereſis.

¶ Accuſatores † ⁊ perſonas q̃s leges ſeculi nõ admittunt: eccleſiaſtice quoqꝫ repellunt.

N Os ſequẽtes patrum veſtigia pro ſaluatiõe ſeruorũ dei, quaſcunqꝫ ad accuſatiões perſonas leges publice nõ admittunt, his impugnandi alterũ et nos licẽtiam ſubmouemus: ⁊ nulle accuſationes a iudicibus audiantur eccleſiaſticis que legibus ſeculi prohibentur.

Sed licet[a] infames ab accuſatione ep̃orũ prohibeantur, nõ tamen iſti ab hmõi[b] accuſatione prohibẽdi ſunt. hereticos nãqꝫ accuſare infamibꝰ nõ ꝓhibetur: vt ſupra patuit in eadem cauſa vbi de accuſatione minorum aduerſus maiores[c] diſputatum eſt.

Idem. ¶ De eodem.

C Um maiores ſciẽtia et moribꝰ a minoribꝰ accuſari prohibeant̃: non equales ab equalibꝰ, vel minores a maioribꝰ ab accuſatione huiuſmodi ſunt prohibẽdi: cum hereticꝰ catholico minor ſit. Sed hoc an generaliter accipiendum eſt, Auguſtinus nõ definit dicens.

¶ Dubium eſt an ſciens auarus, an neſciens hereticꝰ grauius peccet.

Q Uero ergo q̃s peccet grauius: an q̃ neſciẽs[d] hereſim incurrerit, an q̃ ſciẽs ab auaritia id eſt ab idololatria nõ receſſerit? Scd̃m illã[e] regulã qua peccata ſciẽtium peccatis ignorãtiũ preponuntur, auarũ cõſciẽtia vincit[f] in ſcelere. Sed ſi forte hoc faciat in hereſi ipſiꝰ ſceleris magnitudo, quod facit in auaritia ſcientis admiſſio: hereticus neſciẽs auaro ſcienti coequatur. Item vtrum catholicum peſſimis moribus, alicui heretico in cuius vita preter id ꝙ hereticus eſt, nõ inueniũt homines qð reprehendant, preponere debeamus: nõ audeo precipitare[g] ſententiam.

Uerum hoc Auguſtini, ⁊ illud de infamium accuſatiõe, de his intelligẽdum eſt quos conſtat[h] eſſe hereticos: nõ de his qui ſe negant in hereſim lapſos. Hic autẽ in omnibus

e ¶ Secundũ illam. de peni. diſti.ij. ſciendum.

f ¶ Uincit in ſcelere. Uide qualiter argumẽtatur. licet enim peccatum ſit maius peccato: quia hic ſciẽtia preponit̃ ignorantie: tamen facta compenſatione ſciẽter peccans poteſt equiparari ignorãter peccanti. Similis cõpenſatio eſt.xix.diſti.i canonicis. Quam autem minus ſit peccatum ignorãtis ꝙ̃ ſcientis, habes.xxxij.qõe.vij. quemadmodum. Quãdoqꝫ videnẗ plus peccare ignoranter peccantes ꝙ̃ ſciẽter: vt.xxiiij qõe.j.ſchiſma. q̃nqꝫ parificantur: vt hic.

g ¶ Precipitare. Gratianus tamen in ſimili queſtione precipitat ſententiam: vt.ij.qõne.vij.§.ſed queritur. et Urbanus eandẽ videtur ſoluere.xij.qõe.j.ſcimus.

† Uñ h̃ loqt̃ de illo qui putabat illð credi ab eccl'ia qð ipſe credit: nihilominꝰ peccat.xvj qõe.j.ſi cupis.

Pctm̃ igñrãtis minꝰ ẽ ꝙ̃ ſcientis.

iiij.ps.

¶ Uerum hoc ⁊c̃. Hec eſt quarta pars queſtionis, in qua queritur vtrum infamis poſſit epiſcopum accuſare de ſimonia, cum eſſet bone fame. ⁊ primũ dicit ꝙ non: ⁊ hec eſt vera ſolutio: ſed poſtea impugnat quod dixerat. Io. de fan.

¶ Caſus. Iſte §. reſpicit quod dictum eſt. ſ̃. ca. quero. in fine ca. et. ſ̃. e. §. licet. vbi videtur probatum ꝙ infames contra hereticos et ſimoniacos admittuntur. Et dicit Gra. ꝙ de illis loquuntur quos conſtat eſſe hereticos per preſumptionem. ⁊ ideo quilibet criminoſi ⁊ infames contra eos admittunt̃. Hic autem ep̃s de quo in themate agit̃, in oĩbus religioſius apparet: ⁊ ideo infames ab eius accuſatione repelluntur.

¶ Uerum. Gratianus reſpondet illi capi. quero. et illi §. ſed licet. in quibus probauerat infames admittendos contra hereticos: et ita contra ſimoniacum: et eius ſolutio durat vſqꝫ ad §. hec licet ratione. et ibi incipit ſuam ſolutionem impugnare.

h ¶ Cõſtat. Si cõſtat, ergo nõ eſt neceſſariꝰ †accuſator. expone ergo cõſtat. i. tale eſt crimen qð conſtat eſſe hereſim. Uel dic ꝙ cõſtat ꝑ famã, q: ſunt male fame.

† ij.q.j. de manifeſta. ex ð accu. euidentia. Archi.

religioſus apparēs[a], dum ſe negat heretice communionis aliqñ macula infectum, infames atq; alios hmōi a ſua accuſatione ipſe repellit.

Nec licet ratione niti videantur, exemplo tñ leſe maieſtatis vana intelligūtur: ad cui⁹ accuſationem duz ſocius inite factionis admittitur, non queritur an cogitare contra animā principis ſit maieſtatē ledere: ſed an aliquis de nece eius tractauerit[b].

Unde imperatores Honorius et Arcadius in.ix. libro Codicis tit. ad legem iuliam maieſt. ſcripſiſſe leguntur.

SI quis cuz militib⁹ vel priuatis[c], barbarꝫ etiā ſceleſtā inierit factionem, aut factionis ipſius ſuſceperit ſacramētum vel dederit, de nece etiam virorū illuſtrium qui cōſilijs ⁊ cōſiſtorio noſtro interſunt, ſenatorū etiam (nam et ipſi pars corporis nr̄i ſunt) vel cuiuſlibet poſtremo qui nobis militat cogitauerit (eadem enim ſeueritate voluntatem[d] ſceleris qua effectū puniri iura voluerunt) ipſe quidem vtpote maieſtatis reus gladio feriatꝰ, bonis eius omnibus fiſco[e] noſtro addictis. Filij vero[f] eius quibus vitā imperatoria ſpecialiter lenitate cōcedimus (paterno enim deberent perire ſupplicio, in quibus paterni hoc eſt hereditarij criminis exempla metuuntur[g]) a materna et auita oīm etiā proximorū hereditate ac ſucceſſione habeantur alieni: teſtamentis extraneorū nihil capiant, ſint ꝑpetuo egentes et pauperes. infamia eos paterna ſemper comitetꝰ: ad nullos vnq̄ʒ honores, ad nulla penitus ſacra ꝑueniant: ſint poſtremo tales, vt his perpetua egeſtate ſordentib⁹ ſit ⁊ mors ſolatiū et vita[h] ſuppliciū. Denique iubemus etiaʒ notabiles eſſe infamia ſine venia qui ꝓ talib⁹ vnq̄ʒ apud nos interuenire[i] tentauerint. Sane ſi q̄s ex his in exordio inite factionis ſtudio vere laudis accenſus ipſe prodiderit factionē: ⁊ premio a nobis et honore decorabitꝰ. Is vero q̄ vſus fuerit factione: ſi vel ſero, incognita tñ adhuc cōſiliorꝫ arcana patefecerit: abſolutione tamen ac venia dignus habebitur.

Porro[k] ſimonie accuſatio ad inſtar publici criminis leſe maieſtatis procedere debet: ſicut Leo imperator in primo lib. Codic. decreuiſſe legitur, titulo de ep̄is ⁊ cler. l. ſi quēq;. quod de accuſatione nō de pena[l] intelligi oportet.

a ¶ Apparens. Hec ſolutio eſt canonica: q: concordat cum Grego. ij. q. j. in primis. et impugnatio quā ponit in ſequenti §. allegando ponitur.

¶ Nec licet ¶ Caſus. Obijcit modo Gra. contra ſupradicta: ⁊ dicit ꝙ licet videantꝰ que dicuntur in §. ratione niti: tamen exēplo criminis leſe maieſtatis falſa intelligūtur: in quo nō queritur an cogitare cōtra animaz principis ſit maieſtatem ledere: ſed an de ei⁹ nece tractauerit. eadē ratione non dꝫ queri an ſimonia ſit hereſis, ſed an cōmiſerit ſimoniaz iſte ep̄s. ⁊ ad hoc inducit legē ſequentē.

b ¶ Tractauerit. Sic ſupple i ſimonia nō eſt querenduz an ſimonia ſit hereſis. iſte enim ep̄s negauit ſimoniaz eſſe hereſim, ⁊ male: vt. j. q. vij. patet. et ſic concludit in fine.

Si quis. ¶ Caſus. Statuerunt imperatores Honorius ⁊ Arcadius ꝙ ſi quis contra principez fecerit cōiurationem, vel dederit vel ſuſceperit ſacramētū de morte non ſolū imꝑatoris, ſꝫ etiaz virorū illuſtriū et ſenatorꝫ, vel ꝺ morte cuiuſlibet militis qui militat imperatori cogitauerit, ſacramēta dādo vel recipiendo vel etiam aliud faciendo, gladio feriatur, oībus ſuis bonis confiſcatis. Filij vero eius (quibus vita miſericorditer reſeruatꝰ) ſint remoti a conſanguineorum et etiā extraneorꝫ ſucceſſione: ſint etiā perpetuo infames, ⁊ illi qui pro his intercedunt: nec vllos habeant honores: nec ad ſacramenta ꝑueniant militaria. Et ſi q̄s de ꝯiuratorib⁹ in initio ꝓdiderit factionē, premiū habeat ⁊ honorē. ſi vero ſero, veniā habeat.

c ¶ Priuatis. Nota milites non dici priuatos: vt. xxiij. q. j. qui contra.

d ¶ Voluntatem. Nota ꝙ punitur hic ſola voluntas: vt. xix. diſtin. nulli. xxij. diſtinct. omnes. quia in maleficijs voluntas ſpectatur, non exitus. ff. ad legem cornelia de ſica. diuus. Argu. contra. xxxij. diſtinc. erubeſcant. de peniten. diſt. j. cogitationis. xxxij. q̄ne. v. chriſtiana. Solu. regulariter voluntas nō punitur, niſi ad aliquem actum procedat.

e ¶ Fiſco. Idem eſt in crimine hereſis: vt ex̄ de here. vergentis. Alias bona damnatorꝫ regulariter reſeruātur filijs: vt. C. de bo. dam. auten. bona.

f ¶ Filij vero. In poteſtate conſtituti. ſi enim eos poſt ea emancipaſſet, non valet: vt. C. e. l. perpenditur. argu. ff. de bo. dā. l. vltima. §. ex liberis. filij itaq; emācipati non patiuntur hāc penā. Dicunt tamen quidā ꝙ hec pena ſpectat ad filios poſt ea natos, non tam natos ſed lr̄a eis contradicit.

g ¶ Metuuntur. iuxta illud: Sepe ſolet ſimilis filius eſſe patri. Et ſequitur leuiter filia matris iter. lvj. diſtin. ſi gens. vnde qui emit mancipia de genere eorum querit: vt. ff. de edili. edict. ꝙ ſi nolit. §. qui mancipia.

h ¶ Et vita. ꝯ. lxxiij. diſtinc. quorundam.

i ¶ Interuenire. Sic. ꝯ. l. diſtin. miror. Et nota ꝙ quandoq; prohibetꝰ ſupplicari pro aliquo. de peni. diſtin. j. predixerat. et ex̄ de hereti. ad abolendam. et. C. de tranſactio. ſi q̄s maior.

¶ Porro ¶ Caſus. Supra in §. hec licet. poſuit propoſitionem: in hoc §. ponit aſſumptionem ſui argumēti, ſic. Supra dictum eſt de accuſatione criminis leſe maieſtatis. ſed accuſatio ſimonie procedit ad inſtar criminis leſe maieſtatis: quod de accuſatione tantum, ſcilicet vt quilibet poſſit accuſare, ⁊ nō de pena eſt intelligendum: et ꝙ crimen leſe maieſtatis differat in pena a ſimonia, probat per legem ſeq.

k ¶ Porro. Hic ponit aſſumptionem argumenti ſui. premiſit enim primo propoſitionem.

l ¶ Pena. In crimine enim ſimonie conuictus deponitur: vt. xv. q̄e. iij. ſane. ſed hic capite punitur. Qualiter iſti parificentur, notaui. xv. q̄ne. iij. ſane. ⁊ ca. nemini. Sed nunquid ordinatus ſimoniace poteſt ordinatorem ſuum conuenire de hoc: cum accuſatores con

Voluntas ſola non punit. Ubi plene ſ hoc: xxiij. q. vij. i ſūma. et ibi dicā ⁊ videas. Et idē eſt i interfectore clerici. ex̄ ꝺ pe. in q̄bus dā. ar.

Simoniace ordinat⁹ ordinatorē ſuū conuenire nequit.

Et bñ sequātur premissū? Non credo: ꝫ dicatur hic ꝙ omnes accusatores admittantur.

Nullus. ¶ Casus. Judex in causa criminali volebat militem vel nobilem aliquem, vel in dignitate constitutū verberibus subijcere. Quesitū fuit ab imperatore an possit se tueri ratiōe militie vł generis vel dignitatis? Et respondet ꝙ sic: non tamen in crimine lese maiestatis, in quo oib⁹ equa est conditio.

a ¶ Fidicularū. Id est chordarū q̄ ligant circa frontem hoīs, et stringit caput per eas: et est fidis idez qđ chorda: vt ibi. Me fide pspicu⁹ troie munitor amauit.

b ¶ Militie. C. de questi. milites.

c ¶ Vel generis. C. de penis. l. decurionum.

d ¶ Aut dignitatis. C. de questio. decuriones.

e ¶ Excepta. vbi nullus pōt se excusare aliquo priuilegio, tenet lex. xj. q. j. quicūqꝫ.

¶ Sed cum. ¶ Casus. Concludit ex supradictis ꝙ cuz simonia et crimen lese maiestatis paria sint i accusatione: ergo sicut in crimine lese maiestatis nō dubitat an sit crimē lese maiestatꝫ, sed an cōmiserit illud: sic in crimine simonie non dubitat simoniā esse heresim, sed an cōmiserit simoniam, lꝫ neget heresim esse. Sed not. ꝙ Gratia. bene soluit in illo. §. verum. ⁊ illa solutio cōcordat cum Greg. ij. q. j. in primis. ⁊. q. vij. accusatio. ⁊ que postea dicuntur in sequentibus. §. sunt allegationes. Hoc dicit Jo. ⁊ etiā Bene. Hug. tamen ⁊ cardinalis nō excusant eum, sed dicūt eum male dixisse nisi in illo. §. verum. Posset etiā dici ꝙ ep̄s iste de quo agit in principio thematis, infamatus erat, licet religiosus appareret: ideo nō prodest ei si neget simoniā esse heresim, sed an cōmiserit: vnde infames bene admittuntur contra ipsum: ⁊ ita fm hoc bene dixit Gratianus per totum. §. nisi in illo. §. verum. vbi loquitur allegando fm hūc intellectum.

Quod autē. ¶ Casus. Hic ponit scđa questio qua querit si episcop⁹ accusatus vertat accusationem suam in accusatorem: an sit sue simplici assertioni credendum, scilicet sine testibus? Et respondetur ꝙ non: vt. j. e. ca. j. ij. ⁊. iij.

f ¶ Qđ autē. Nunqꝫ soli ep̄o credit. iiij. q. iij. iurisiurandi. nec tenet lex. xj. q. j. quicunqꝫ.

Episcopus. ¶ Casus. Dicit hic ꝙ si ep̄s imposuerit crimen aliquod alicui clerico vel laico, probare debet illud in synodo ⁊ conuētu clericoꝝ. Et qđ dicitur de laico, intelligas de crimine ecclesiastico: vt est crimen vsurarū, hereseos, simonie, adulterij scilꝫ quo ad thori separationem: ⁊ omne crimen quo ad denunciationem ad penitentiam.

Unde impatores Valeri⁹ et Gratianus lib. ix. Codicis ti. ad legē Juliam maiestatis.

Null⁹ omnino cui incon sultis ac nesciētib⁹ nobis fidicularū[a] tormenta offeruntur, militie[b] vel generis[c] aut dignitatis[d] defensione vti prohibeatur: excepta[e] tamen maiestatis causa, in qua sola oībus equa conditio est.

Sed cū oēs illi assumātur in hac accusatione simonie qui possunt accusare de crimine maiestatis: constat ꝙ sicut ibi nō dubitat de crimine maiestatis: sed an reus cōmiserit illud: sic ⁊ hic nō denegat heresis, sed impetitur accusat⁹ an commiserit heresim.

¶ Quest. ij.

Quod autez[f] q̄rit si ep̄s accusat⁹ i accusatorē accusationē vertere voluerit, an sue simplici assertiōi fides sit adhibēda: facile soluitur si sanctoꝝ patrū authoritas diligenter inspiciatur: vt enim sancti patres definiunt, nullius persone quantūlibet exercitate confessioni fides est adhibenda, nisi cōpetentes probationes adhibeat.

Item in Carthaginensi concilio quarto legitur.

¶ Ep̄s alicui crimē obijciēs, in synodo pbet qđ obijcit.

Episcopus si clerico vel laico[g] crimen imposuerit, deducatur ad probationē in synodum[h].

Sed obijcit: si solū alieni sceleris cōscium nouerit, pbare illud testib⁹ nō valet: quid ergo tunc sibi faciendum sit?

Ex pci. Varēsi sic definitur.

¶ Episcopus non pferat qđ probare non potest.

Si tm̄[i] ep̄s alieni sceleris se cōscium nouerit, quādiu pbare nō potest, nihil

g ¶ Laico. Sed huic ca. est contra xj. q. j. experientie et ca. si qs cū clerico. Sed qđ hic dicitur, itelligas de ecclīasticis criminib⁹. Potest tn̄ clericus iudicare de oī crimine quantū ad iniungendā penitentiā. ꝟ. ea. q. j. illi qui. ⁊. xxij. q. j. predicandū. et ex de iudic. nouit. Vel loquit fm tēpora aplōꝝ quando oēs cause deferebant ad ecclīā: vt. xj. q. j. relatū.

h ¶ Synodū. i. cōuentū clericorū, qui conciliū appellatur. xvij. q. ij. placuit. ⁊ ca. ep̄us. ij. qui sine eorū presentia non dꝫ causas audire. xv. qō. vij. ep̄us nullius. et hoc intelligo de criminali negocio, sed in ciuili causa eliguntur arbitri: vt. xj. qōne. j. si clericus.

¶ Sed obijcitur. ¶ Casus. Dictum est supra in. §. qđ autē. ꝙ soli episcopo nō est fides adhibēda. Nūc vero obijcit. i. incidēter querit qđ sit faciēdum cum episcop⁹ scit alicui⁹ delictū, sed testib⁹ pbare non potest. ⁊ de hoc respondet per seq. ca.

Si tantum. ¶ Casus. Quidam episcopus sol⁹ nouit crimen sui parochiani: vel quia solus vidit eū peccantem: vel quia peccator sibi dixit, nolebat corrigi: episcopus eum volebat remouere a communione aliorum: quesitum fuit in concilio Varensi quid iuris sit? Et respondet ꝙ ep̄s debet eum secreto monere vt resipiscat: sed non debet publicare crimen eius, cū probare non possit. Si autē ille fact⁹ pertinacior se ingerat publice cōmunioni: quādiu ep̄s pbare nō potest, indēnis erit quo ad ep̄m: sed stabit in cōmunione oīm nisi in cōmunione ep̄i, supple priuata: vel si voluerit ep̄s, tamē nō vitabit eū in publico, sed in secreto. Quidā tamen vt Bene. intelligūt hoc ca. de excōicato quem ep̄s nō potest pbare fuisse excōicatū: ideoqꝫ publice cōmunicabit ei: secreto autē vitabit illum.

i ¶ Si tantū. Hec duo ca. intelligit H. de occulto peccatore: ⁊ dicit ꝙ si scio aliquē esse in mortali peccato, lꝫ sit occultum, debeo ipsum vitare occulte, sed nō publice: nec possum eum de hoc accusare, cum non habeam testes: sed illud est perdurum, vt omnē quē sciam peccatorem, debeā euitare, ⁊ est illud contra. ij. q. j. multi.

Et bñ arg. iij. q. ij. ca. vlt. fm Jo. ð f. In his q̄ sūt expssa, simile est accusatio. s. vt accusatores admittant, et solēnitates suent, fm B. ysi.

Cleric⁹ an ð oī crimine possit iudicare.

Et optime ex vt ec. bñ. c. j. ꝟ. ⁊ lō. ⁊ no. ex de offi. or. ca. j. lꝫ aliter videat notari p B. et Inn. ex de pur. ca. nos inter.

Criminos⁹ occultus an debeat vitari a sciētib⁹ ip̄m esse talē.